

“मीठे बच्चे- तिमीहरू सबै आपसमा रूहानी भाइ-भाइ हो। तिमी रूहानी प्यार हुनुपर्छ, आत्माको प्यार आत्मसँग होस्, शरीरसँग होइन।”

प्रश्न:- बाबाले आफ्नो घरको कुनचाहिँ आश्चर्यजनक कुरा सुनाउनु भएको छ?

उत्तर:- जति पनि आत्माहरू मेरो घरमा आउँछन्, उनीहरू आ-आफ्नो सेक्सनमा आफ्नो नम्बरमा फिक्स हुन्छन्। उनीहरू कहिल्यै पनि चल्दैनन्। त्यहाँ सबै धर्मका आत्माहरू मेरो नजिकै रहन्छन्। त्यहाँबाट नम्बरवार आ-आफ्नो समयमा पार्ट बजाउन आउँछन्, यो आश्चर्यजनक ज्ञान यही समय कल्पमा एकै पटक तिमीहरूलाई मिल्छ। अरु कसैले यो ज्ञान दिन सक्दैन।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी आत्माहरूलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ र बाबाले आफूलाई आत्माहरूको बाबा सम्झनु हुन्छ। यस्तो कसैले सम्झ्दैनन्। न त कसैले आफूलाई आत्मा सम्झ भनेर कहिल्यै कसैलाई सम्झाउँछन्। उहाँ बाबा नै बसेर आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। यस ज्ञानको प्रारब्ध तिमीहरू नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नयाँ दुनियाँमा लिनेवाला छौ। यो दुनियाँ बदलिँदै छ र बदल्नेवाला बाबा हुनुहुन्छ, यो सबैलाई याद रहँदैन। यहाँ त सम्मुख बसेका छन्, जब घरमा जान्छन् अनि सारा दिन आफ्नो धन्धा आदिमा नै लाग्छन्। बाबाको श्रीमत छ- प्यारा बच्चाहरू! जहाँ रहे पनि तिमीले मलाई याद गर। जसरी कन्यालाई थाहा हुँदैन मलाई कुन पति मिल्नेछ, चित्र देखेपछि उसको याद रहन्छ। जहाँ रहे पनि एक अर्कालाई दुवैले याद गर्छन्, यसलाई भनिन्छ शारीरिक प्यार। यो हो रूहानी प्यार। रूहानी प्यार कोसँग? बच्चाहरूको रूहानी बाबासँग र बच्चाहरूको बच्चाहरूसँग। तिमी बच्चाहरूको आपसमा पनि धेरै प्यार हुनुपर्छ मतलब आत्माहरूको आत्माहरूसँग पनि प्यार हुनुपर्छ। यो शिक्षा पनि अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मिल्छ। दुनियाँका मनुष्यलाई केही पनि थाहा छैन। तिमीहरू सबै भाइ-भाइ हो त्यसैले आपसमा अवश्य प्यार हुनुपर्छ किनकि एक बाबाका बच्चा हो। यसलाई भनिन्छ रूहानी प्यार। ड्रामा प्लान अनुसार केवल पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै रूहानी बाबा आएर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्मुखमा सम्झाउनु हुन्छ र बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबा यहाँ आउनु भएको छ हामी बच्चाहरूलाई फूलसमान, पवित्र, पतितबाट पावन बनाएर साथमा लिएर जान। यस्तो होइन- हातमा समातेर लिएर जानु हुन्छ। सबै आत्माहरू यसरी उड्नेछन् जसरी सलह (टिड्डी) हरूको झुण्ड जान्छ। उनीहरूको पनि कोही गाइड हुन्छ। गाइडसँग अरु पनि गाइड हुन्छन् जो अगाडि रहन्छन्। सारा झुण्ड जब एकसाथ जान्छ तब धेरै आवाज हुन्छ। सूर्यको प्रकाशलाई पनि ढाक्छ, यति ठूलो झुण्ड हुन्छ। तिमी आत्माहरूको त कति ठूलो अनगिन्ती झुण्ड छ। कहिल्यै गणना गर्न सकिदैन। यहाँ मनुष्यको गणना गर्न सकिदैन। निकाल्न त जनसंख्या निकाल्छन्। त्यो पनि एक्युरेट निकाल्दैनन्। आत्माहरू कति छन्, त्यो हिसाब कहिल्यै निकाल्न सक्दैनन्। अन्दाज लगाउन सक्छन् सत्ययुगमा कति मनुष्य हुन्छन् किनकि केवल भारत खण्डमात्र रहन्छ। तिमीहरूको बुद्धिमा छ- हामी विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। आत्मा जब शरीरमा हुन्छ तब जीवात्मा हुन्छ, त्यसैले दुवैले एकसाथ सुख अथवा दुःख भोग्छन्। यस्तो धेरै मानिसले सम्झन्छन्- आत्मा नै परमात्मा हो, उसले कहिल्यै दुःख भोग्दैन, निर्लेप छ। धेरै बच्चाहरू यस कुरामा पनि अलमलिन्छन्- मैले आफूलाई आत्मा त निश्चय गर्ने तर बाबालाई कहाँ याद गर्ने? यो त जानेका छौ बाबा परमधाम निवाशी हुनुहुन्छ। बाबाले आफ्नो परिचय दिनु भएको छ। कहीं पनि हिँड्दा-डुल्दा बाबालाई याद गर। बाबा रहनु हुन्छ परमधाममा। तिमीहरूको आत्मा पनि त्यहाँ रहनेवाला हो फेरि यहाँ पार्ट बजाउन आउँछ। यो ज्ञान पनि अहिलै मिलेको छ।

जब तिमी देवता हुन्छौ तिमीहरूलाई त्यहाँ यो याद रहँदैन, फलानो-फलानो धर्मका आत्माहरू माथि हुन्छन्। माथिबाट आएर यहाँ शरीर धारण गरेर पार्ट बजाउँछन्, यो चिन्तन त्यहाँ चल्दैन। पहिला यो थाहा थिएन, बाबा पनि परमधाममा रहनु हुन्छ, त्यहाँबाट यहाँ आएर शरीरमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। अब उहाँ कुन शरीरमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, उहाँले आफ्नो ठेगाना त बताउनु हुन्छ। तिमीले यदि शिवबाबा केयर अफ परमधाम लेख्यौ भने परमधाममा त चिठी जान सक्दैन त्यसैले लेख्दछौ शिवबाबा केयर अफ ब्रह्मा, फेरि यहाँको ठेगाना राख्छौ किनकि तिमीहरूले जानेका छौ बाबा यहाँ नै आउनु हुन्छ, यस रथमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। हुन त आत्माहरू पनि माथि रहनेवाला हुन्।

तिमीहरू भाइ-भाइ हो। सदैव यही सम्झ ऊ आत्मा हो, उसको नाम फलानो हो। आत्मालाई यहाँ हेर्छन् तर मनुष्य देह-अभिमानमा आउँछन्। बाबाले देही-अभिमानी बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी आफूलाई आत्मा सम्झ अनि मलाई याद गर। अहिले बाबा सम्झाउनु हुन्छ जब म यहाँ आउँछु, आएर बच्चाहरूलाई ज्ञान पनि दिन्छु। पुरानो अङ्ग लिनु भएको छ, जसमा मुख्य यो मुख छ। आँखा पनि छन्, ज्ञान अमृत मुखबाट मिल्छ। गौमुख भन्छन् हैन अर्थात् माताको यो मुख हो। बडी माताद्वारा तिमीहरूलाई गोदमा लिनु हुन्छ। कसले? शिवबाबाले। उहाँ त यहाँ हुनुहुन्छ। यो ज्ञान सारा बुद्धिमा रहनु पर्छ। म तिमीहरूलाई प्रजापिता ब्रह्माद्वारा गोदमा लिन्छु। त्यसैले त यी माता भए। गायन पनि छ- तुम माता-पिता हम बालक तेरे..... त्यसैले उहाँ सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ। उहाँलाई माता भनिदैन। उहाँ त बाबा नै हुनुहुन्छ। बाबाबाट वर्सा मिल्छ फेरि माता चाहिन्छ। उहाँ यहाँ आउँनु हुन्छ। अहिले तिमीहरूलाई थाहा भएको छ बाबा माथि रहनु हुन्छ। हामी आत्माहरू पनि माथि रहन्छौं। फेरि यहाँ आउँछौं पार्ट बजाउन। दुनियाँलाई यी कुराको केही पनि थाहा छैन। उनीहरूले त ढुङ्गा मढामा परमात्मा हुनुहुन्छ भन्ने गर्छन्, फेरि त अनगिन्ती हुने भए। यसलाई भनिन्छ- घोर अँध्यारो। गायन पनि छ, ज्ञान सूर्य प्रगटा, अज्ञान अंधेर विनाश। अहिले तिमीहरूलाई ज्ञान छ- यो रावण राज्य हो, जसकारण अँध्यारो छ। त्यहाँ त रावण राज्य हुँदैन त्यसैले कुनै विकार हुँदैन। देह-अभिमानी पनि हुँदैनन्। त्यहाँ आत्म-अभिमानी रहन्छन्। आत्मालाई ज्ञान हुन्छ- अहिले साना बच्चा छौं, अहिले हामी जवान बनेका छौं, अब वृद्ध शरीर भएको छ, त्यसैले अब यो शरीर छोडेर अर्को लिनु छ। त्यहाँ यस्तो भनिँदैन- फलानो मर्यो। त्यो त हो नै अमरलोक। खुशीसँग एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। अहिले आयु पूरा भएको छ, यो छोडेर नयाँ लिनु छ त्यसैले संन्यासीहरू सर्पको दृष्टान्त दिन्छन्। दृष्टान्त वास्तवमा बाबाको दिइएको हो। त्यसलाई फेरि संन्यासीहरूले उठाउँछन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ, यो जुन ज्ञान तिमीहरूलाई दिन्छु, यो प्रायःलोप हुन्छ। बाबा अक्षर पनि छ, चित्र पनि छ तर जसरी आँटामा नून। त्यसैले बाबा बसेर अर्थ सम्झाउनु हुन्छ, जसरी सर्पले पुरानो काँचुली छोडिदिन्छ र नयाँ काँचुली आउँछ, उहाँको लागि यस्तो भनिँदैन, एउटा शरीर छोडेर अर्कोमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। होइन। काँचुली बदल्ने एक सर्पको नै दृष्टान्त छ। त्यो काँचुली उसलाई देख्नमा पनि आउँछ। जसरी कपडा उतारिन्छ त्यसरी सर्पले पनि काँचुली छोड्दछ, अर्को मिल्दछ। सर्प त जिउँदै रहन्छ, यस्तो पनि होइन सदैव अमर रहन्छ। २-३ काँचुली बदलेर फेरि मर्छ। त्यहाँ पनि तिमी समयमा एउटा काँचुली छोडेर अर्को लिन्छौ। जानेका छौ- अहिले हामीलाई गर्भमा जानु छ। त्यहाँ त छ नै योगबलको कुरा। योगबलबाट तिमी जन्मन्छौ, त्यसैले अमर भनिन्छ। आत्माले भन्दछ, अब म बूढो भएँ, शरीर पुरानो भएको छ। साक्षात्कार हुन्छ। अब म गएर सानो बच्चा बन्छु। आफैँ शरीर छोडेर आत्मा भागेर गएर सानो बच्चामा प्रवेश गर्छ। त्यस गर्भलाई जेल होइन, महल भनिन्छ। पाप त छैन जसकारण भोग्नु परोस्। गर्भ महलमा आरामसँग रहन्छ, दुःखको कुनै कुरा हुँदैन। यस्तो कुनै खराब चीज खुवाउँदैनन् जसबाट बिरामी हुन जान्छन्।

अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरूलाई निर्वाणधाममा जानु छ, यो दुनियाँ बदलिनु छ। पुरानोबाट फेरि नयाँ हुन्छ। हरेक चीज बदलिन्छ। वृक्षबाट बीउ निस्कन्छ, फेरि बीउ रोपेपछि कति फल निस्कन्छन्। एक बीजबाट कति धेरै दाना निस्कन्छ। सत्ययुगमा एउटामात्र बच्चा पैदा हुन्छ, योगबलबाट। यहाँ विकारबाट ४-५ बच्चा पैदा गर्छन्। सत्ययुग र कलियुगमा धेरै फरक छ जुन कुरा बाबाले बताउनु हुन्छ। नयाँ दुनियाँ फेरि पुरानो कसरी हुन्छ, त्यसमा आत्माले कसरी ८४ जन्म लिन्छ, यो पनि सम्झाउनु भएको छ। हरेक आत्माले आ-आफ्नो पार्ट बजाएर फेरि जब जान्छ तब आ-आफ्नो ठाउँमा खडा भएर रहन्छ। ठाउँ फेरिँदैन। आ-आफ्नो धर्ममा आफ्नो ठाउँमा नम्बरवार खडा हुन्छन्, फेरि नम्बरवार नै तल आउँछन् त्यसैले साना-साना नमूना बनाएर राख्छन् मूल वतनको। सबै धर्महरूको आ-आफ्नो सेक्सन छ। देवी-देवता हो पहिलो धर्म, फेरि नम्बरवार आउँछन्। नम्बरवार नै गएर रहन्छन्। तिमी पनि नम्बरवार पास हुन्छौ, त्यही अङ्कको हिसाब अनुसार ठाउँ लिन्छौ। यो बाबाको पढाइ कल्पमा एकै पटक हुन्छ। तिमी आत्माहरूको कति सानो वंशवृक्ष हुन्छ। जस्तै तिमीहरूको यति ठूलो वृक्ष छ। तिमी बच्चाहरूले दिव्य दृष्टिले देखेर फेरि यहाँ बसेर चित्र आदि बनाएका छौ। आत्मा कति सानो छ, शरीर कति ठूलो छ। सबै आत्माहरू त्यहाँ गएर बस्नेछन्। धेरै सानो ठाउँमा नजिकै रहन्छन्। मनुष्यहरूको वृक्ष कति ठूलो छ। मनुष्यहरूलाई त ठाउँ चाहिन्छ- चलन, फिर्ने, खेल्न, पढ्न, नोकरी गर्न। सबै कुरा गर्न ठाउँ चाहिन्छ। निराकारी दुनियाँमा आत्माहरूको सानो ठाउँ हुन्छ त्यसैले यी चित्रमा पनि देखाइन्छ। बनी-बनाऊ नाटक छ, शरीर छोडेर आत्माहरूलाई त्यहाँ जानु छ। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी त्यहाँ कसरी रहन्छौं र अन्य धर्मवालाहरू कसरी रहन्छन्। फेरि कसरी नम्बरवार अलग-अलग हुन्छन्। यी सबै कुराहरू तिमीहरूलाई कल्प-कल्प एकै बाबा

आएर सुनाउनु हुन्छ। बाँकी त सबै हुन् शारीरिक पढाइ। त्यसलाई रूहानी पढाइ भन्न सकिदैन।

अहिले तिमीहरूले बुझेका छौं— हामी आत्मा हौं। आई मतलब आत्मा, माई मतलब मेरो यो शरीर हो। मनुष्यले यो जानेका छैनन्। उनीहरूको त सदैव दैहिक सम्बन्ध रहन्छ। सत्ययुगमा पनि दैहिक सम्बन्ध हुन्छ। तर त्यहाँ तिमीहरू आत्म-अभिमानि रहन्छौ। यो थाहा हुन्छ— म आत्मा हुँ, यो हाम्रो शरीर अब वृद्ध भएको छ, त्यसैले म आत्माले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छु। यसमा अलमलिने पनि कुनै कुरा छैन। तिमी बच्चाहरूलाई त बाबाबाट राजाई लिनु छ। अवश्य बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। मनुष्यले जबसम्म ज्ञानलाई पूरा बुझ्दैनन् तबसम्म अनेक प्रश्न सोधिरहन्छन्। ज्ञान हो तिमी ब्राह्मणहरूको। तिमी ब्राह्मणको वास्तवमा मन्दिर पनि अजमेरमा छ। एउटा हुन्छ पुष्करणी ब्राह्मण, अर्को सारसिद्ध। अजमेरमा ब्रह्माको मन्दिर हेर्न जान्छन्। ब्रह्मा बसेका छन्, दाहीं आदि देखाइदिएका छन्। उनलाई मनुष्यको रूपमा देखाइएको छ। तिमी ब्राह्मणहरू पनि मनुष्यको रूपमा छौ। ब्राह्मणहरूलाई देवता भनिदैन। सच्चा-सच्चा ब्राह्मण तिमीहरू हौ ब्रह्माका सन्तान। उनीहरू कुनै ब्रह्माका सन्तान होइनन्, अन्तिममा आउनेलाई यो थाहा हुँदैन। तिमीहरूको यो विराट् रूप हो। यो बुद्धिमा याद रहनु पर्छ। यो सारा ज्ञान हो जुन तिमी कसैलाई राम्ररी सम्झाउन सक्छौ। हामी आत्मा हौं, बाबाका बच्चा हौं, यो यथार्थरूपमा सम्झिएर, यो निश्चय पक्का-पक्का हुनुपर्छ। यो यथार्थ कुरा हो, सबै आत्माहरूको बाबा एक परमात्मा हुनुहुन्छ। सबैले उहाँलाई याद गर्छन्। 'हे भगवान' मनुष्यहरूको मुखबाट अवश्य निस्कन्छ। परमात्मा को हुनुहुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैनन्, जबसम्म बाबा आएर सम्झाउनुहुन्न। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यी लक्ष्मी-नारीयण जो विश्वका मालिक थिए, उनीहरूले नै जान्दैनथे भने ऋषि-मुनिले फेरि कसरी जान्न सक्छन्! अहिले तिमीहरूले बाबाद्वारा जानेका छौ। तिमीहरू हौ आस्तिक किनकि तिमी रचयिता र रचनाको आदि, मध्य, अन्त्यलाई जानेका छौ। कसैले राम्रोसँग जानेका छन्, कसैले कम। बाबा सम्मुख आएर पढाउनु हुन्छ फेरि कसैले राम्ररी धारण गर्छन्, कसैले कम धारण गर्छन्। पढाइ एकदम साधारण पनि छ, श्रेष्ठ पनि छ। बाबामा यति ज्ञान छ जो सागरलाई स्याही बनायो भने पनि अन्त्य हुँदैन। बाबा सहज गरेर सम्झाउनु हुन्छ। बाबालाई जान्नु पर्छ, स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलथे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सदा याद सहज भइरहोस्, यसको लागि हिँड्दा डुल्दा यो चिन्तन गर्नु छ— हामी आत्मा हौं, परमधाम निवासी आत्मा यहाँ पार्ट खेलन आएका हौं। बाबा पनि परमधाममा रहनु हुन्छ। उहाँ ब्रह्मा तनमा आउनु भएको छ।

२) जसरी रूहानी बाबासँग आत्माको प्यार छ, त्यसैगरी आपसमा पनि रूहानी प्यारसँग रहनु छ। आत्माको आत्मासँग प्यार होस्, शरीरसँग होइन। आत्म-अभिमानि बन्ने पूरा-पूरा अभ्यास गर्नु छ।

वरदान:- पवित्र प्यारको पालनाद्वारा सबैलाई स्नेहको सूत्रमा बाँध्ने मास्टर स्नेहको सागर भव जब स्नेहको सागर र स्नेह सम्पन्न नदीहरूको मेल हुन्छ तब नदी पनि बाबा समान मास्टर स्नेहका सागर बन्छन्। त्यसैले विश्वका आत्माहरू स्नेहको अनुभवको कारण स्वतः समीप आउँछन्। पवित्र प्यार वा ईश्वरीय परिवारको पालनाले, चुम्बक समान स्वतः नै हरेकलाई समीप लिएर आउँछ। यो ईश्वरीय स्नेहले सबैलाई सहयोगी बनाएर अगाडि बढ्ने सूत्रमा बाँधिदिन्छ।

स्तोत्र:- संकल्प, बोली, समय, गुण र शक्तिको खजाना जम्मा गर्यौं भने यसको सहयोग मिलिरहन्छ।